

Stille passie

Bart De Bondt

Met hen

“De wereld is helemaal niet rond. Meer nog: hij bestaat niet.”

De stilte die volgt is geen echte stilte, eerder het ingehouden gesis van mensen die nog nét niet uitbarsten. Ik zie hun wenkbrauwen gaan, het korte flitsje van misprijzen dat ze denken te verbergen. Heerlijk.

Ik weet dat ik mezelf hiermee in de problemen werk. Opnieuw. Maar dit gezelschap haalt het slechtste in me naar boven: hun sluwe glimlachjes, hun superieure blik. Zij zijn de incarnatie van het type mens dat nooit twijfelt aan zichzelf. En ja, ze zijn slim, goed opgeleid, met de juiste connecties. Maar die combinatie werkt als een goedkoop parfum: het vult de ruimte, verstikt, en laat je achter met hoofdpijn.

Dat ik ooit met hen op dat elitair college zat, is mijn enige schild. Ze zien me als “een van hen”, of toch een exotisch randfiguur die het cachet verhoogt, een kunstenaarstype in hun steriele universum. Ik laat hen begaan, en zij mij. Tot ik besluit hun zuurstof af te snijden met een stelling waar geen reddingsboei voor bestaat. Zoals nu.

“Allez, ons Jefke is daar weer, mannen. Tijd voor college!” zegt iemand spottend.

“Begrijp je dat dan niet, StefaanTJE?” Ik rek zijn naam uit als kauwgom. “Of de wereld plat, rond of vierkant is, doet er niet toe als hij niet bestaat. Iets dat niet bestaat, heeft geen vorm. Dus... bewijs maar dat ik er naast zit. Bewijs dat dit hier niet gewoon de droom is van een wezen elders, en dat wij niet allemaal... niets zijn.”

Stefaan schudt zijn hoofd, klaar om in de tegenaanval te gaan. “Dat is te makkelijk. Jij schuift het bewijs gewoon naar ons. Dan kan ik ook van alles beweren.”

“Doe maar,” zeg ik.

“Mijn hemd is wit en niet zwart.”

“Conventie,” zeg ik. “Noemen wij dit vanaf nu allemaal zwart, dan is het zwart. Jouw wit bestaat bij gratie van onze afspraak. Net als jouw wereldbeeld.”

“Dan geldt dat voor jouw stelling ook: als wij afspreken dat de wereld bestaat, heb jij ongelijk.”

“Fout. Als de wereld niet bestaat, dan ook jouw afspraak niet. Die is dan enkel een illusie, bedacht door niets, overeengekomen door niets.”

Ik glimlach. Ze weten dat ze deze ronde kwijt zijn.

Marjanne nipt aan haar cappuccino. Wat is ze mooi. Dat golvend haar, die blonde krullen. Haar blauwe ogen die mijn geest verlammen, haar dunne rozige lippen die me telkens weer doen verlangen naar haar woorden zodat ik ze bewegen zie. Hoe ze in elke stand met een zwoele perfectie de erotiek in mijn lichaam doen ontbranden. Ze spreekt. Wat benijd ik die woorden die het geluk hebben op die mooie tong te mogen liggen en via die prachtige witte tanden de wereld te worden ingestoten. En dan die stem, die tonaliteit. Van zulk een immense warmte dat ze mijn lichaam overspoelt met kippenvlees. Ik houd van haar, meer nog, ik wil verdwijnen in haar. Ik wil haar strelen. Elke porie van haar lichaam proeven en betasten tot ik dronken wordt van verlangen naar nog en me zwalpend overgeef in de schoot van haar lichaam. Ik stoot de trots van mijn mannelijk

verlangen door de grens van het genot en help mezelf en ook haar onze gevoelens te ontladen in lichamelijke extase.

“Jef, een illusie is iets, heeft een zekere existentie, anders zou het ook geen naam gekregen hebben. Het draagt dus een vorm van realiteit in zich, zij het immaterieel. Zij is de resultante van wat we dromen, en gezien wij aan de oorsprong liggen van dit denkbeeld moeten wij ook bestaan.”

Ik staar naar haar. Mijn ogen worden vochtig. Hoe kan het dat zij hier is, in deze groep. Dat ik haar waarneem. Zij is een engel. Ze voelt en ziet wat ik denk en verlang. Ik moet dus onmiddellijk ophouden en aan iets anders denken, iets totaal onaantrekkelijks. Mijn penis zit ondertussen lelijk in de weg en bevindt zich reeds boven mijn onderbroek. Mijn eikel drukt tegen de sluiting van mijn jeans en verplicht me onmiddellijk in te grijpen want dit doet pijn. Ik verplaats me en concentreer me op de discussie in de hoop dat dit ontzwellend werkt. Een halve zoete glimlach versiert haar gelaat. Zij heeft het door. Zij weet wat ze mij doet. Ik moet en zal ontkennen, mijn eer staat op het spel. Ik wil haar minstens doen twijfelen aan haar idee, door nu regelrecht te getuigen van de normale koelbloedigheid die ik voorheen vertoonde. De minste twijfel die ik zo bij haar veroorzaak, betekent voor mij de vrij spraak en dus het herwonnen vermogen me te bewegen en te zijn zonder me bekeken en beoordeeld te voelen. Want dat wordt je toch wanneer je verliefd bent op iemand. Je wil je steeds van je beste kant tonen tijdens je overwinningstocht, een kant dus die niet bestaat maar die je, door je kennis van de tegenpartij, wel verwacht dat wordt verlangd. Je richt die peilen die haar raken, maar het zijn de handen van een vreemde die de boog beroeren.

“Dat is niet correct, Marjanne, want stel dat de mens niet bestaat en dus niet is, dan is alles wat daaruit voortkomt per definitie ook niet en kan het woordenboek en al de termen die erin voorkomen slechts een afgeleide zijn van een idee van dat ander wezen waar ik je zo-even over sprak.” En als om te bewijzen dat wat zij daarnet over me dacht helemaal fout is, geef ik haar ego nog een schop: “trouwens het is bewezen dat vrouwen in zulke discussies niet echt goed zijn en het aspect blond daarbij nog een versterkende factor is!”

De groep barst in lachen uit. Marjanne gooit haar stoel achteruit en verlaat, zonder ons nog een blik of woord te gunnen, het gezelschap.

“Dat zal nog wel even duren voor je dat terug kan goedmaken, Jefke.” Adriaan verkneukelt zich genoegzaam. Hij is al twee jaar de ‘losse’ vriend van Marjanne en daarom kan ik het ook moeilijk met hem vinden. Hij behandelt haar als vuilnis.

“Zij heeft haar ‘vodden’ weer. En zoals je weet is een vrouw dan heel onstabiel en lichtgeraakt. ’t Gaat wel over. Morgen is ze ’t al vergeten.”

Ik vind het walgelijk zoals Adriaan spreekt over haar ‘vodden’. Alsof hij het over vuilnis heeft. Hij behandelt haar dus niet alleen zo, hij spreekt er ook zo over. Wat heb ik te doen met Marjanne. En alsof het niet voldoende is dat zij zo’n schepsel als Adriaan naast haar zijde moet dulden, doe ik er nog een kwetsend schepje bovenop. Wat haat ik mezelf. Waarom kon ik daarstraks niet eerlijk zijn en me spontaan tijdens de discussie op mijn knieën gooien en haar mijn liefde bekennen? Haar zeggen hoe onvolmaakt alles

lijkt rondom haar wanneer zij mijn omgeving met haar aanwezigheid versiert. Haar zeggen dat elke zin die door mij gesproken wordt en die haar niet streelt, mijn tong ongenadig moge pijnigen als een lepel zout op een open wonde.

Vanwaar komt die angst om niet te tonen wat ik voel? Eeuwenlange onderdrukking, dat is het. De massa die primeert op het individu. Althans dat is toch datgene wat ons een keurgroep van belanghebbenden telkens weer opnieuw doen geloven wanneer zij onder de noemer van politieke, religieuze of ethische overwegingen de 'orde' installeren in de gemeenschap. Zij doen ons geloven dat een samenleving enkel maar kan bestaan wanneer het individu plaatsmaakt voor de groep. Indien je jezelf en je eigenaardigheden voorrang geeft op al wat je omgeeft, creëer je chaos, anarchie en bijgevolg institutionaliseer je de ongelijkheid en het beginsel van 'het recht van de sterkste'. Dat is wat die mooie heren, wat meestal zijn het heren, ons telkens opnieuw weer doen geloven of waar ze ons minstens aan onderwerpen. Is het je al opgevallen dat diezelfde heren die de introductie van dit gemeengoed realiseren of in stand houden, het steeds materieel veel beter hebben dan de rest van de gemeenschap? Zou het kunnen dat hun dadendrang om, althans voor de buitenwereld, te excelleren in het vak 'samenleving' zich enkel voedt door een vuil egocentrisme dat erop gericht is hun meest primaire behoefte te bevredigen, macht? En toch ondergaan we, jij en ik. Onze revolutie vindt enkel plaats in de salons van onze hoofden en ons verstand wijst het steeds de verkeerde richting uit, weg van het hart, de emotie, datgene wat bewegen doet.

“En, moeten de mensen nog iets drinken?”

Sandra stond al kauwend op zo'n roze bubbelgum, te wachten aan onze tafel met haar boekje en balpen in de aanslag. Zij was zo'n soort dienstster die je in Amerikaanse films regelmatig ziet bij scènes in baancatés.

Blonde haren, samengebonden in een staartje en omzoomd door een roze stoffen strikje. Een witte dienstschoort met daaronder een blauw kleedje. Witte kousjes in rode schoentjes. Jeroen, een kerel die naast me zit aan de tafel en die tot hiertoe nog niets gezegd heeft, had Sandra ooit een authentieke domme gans genoemd. Ten bewijze daarvan had hij haar eens 20 cent in plaats van twee euro gegeven met de mededeling dat de regering de dag ervoor beslist had dat die beiden nu evenveel waard waren. Zij had verwonderd gekeken, liet een kleine pauze die ons deed vermoeden dat ze zich in die korte tijd voorbereidde om Jeroen eens serieus van antwoord te dienen en zei: "OK, dan". Ze nam de 20 cent aan en verliet onze tafel. Maar Jeroen liet het hier niet bij, riep haar terug en zei: "Sandra, ik heb je net 2 euro gegeven en de rekening bedraagt 1,80 euro. Je moet me dus nog 20 cent teruggeven". Ze fronste haar wenkbrauwen, liet weer even die kleine pauze van voorheen en gaf dan met een heel onzeker gevoel de 20 cent aan Jeroen terug. Het heeft ons toen echt veel moeite gekost op dat moment serieus te blijven en alhoewel deze situatie eigenlijk heel gênant was, hebben we nadien tranen gelachen. Toen 's avonds haar rekening niet klopte en haar baas haar hierover ondervroeg, heeft ze hem blijkbaar verteld dat dat komt omdat de regering het vandaag de dag de mensen helemaal niet gemakkelijk maakt. Het heeft even geduurd voor de baas doorhad wat er juist gebeurd was, maar het heeft nog veel langer geduurd voor deze op zijn beurt Sandra had uitgelegd dat ze beetgenomen was. Sindsdien is Jeroen voor haar 'persona non grata' en zal ze

alles doen om hem op haar manier voor dit gebeuren te doen boeten.

‘Voor mij een blonde Leffe.’

Jeroen krabt in zijn haar terwijl hij zijn klassieke bestelling laat noteren. Een onhebbelijke gewoonte die hij ongeveer elke vijf minuten herhaalt. Het heeft echter absoluut niets met een gebrek aan hygiëne te maken. Wel integendeel. Jeroen is een propere jongen. Wast zich twee keer per dag. Ook z'n haar. Poetst zijn tanden drie maal per etmaal en daartoe neemt hij dan ook z'n volautomatische tandenborstel mee naar de campus. Ik denk zelfs dat hij overdag zijn onderbroek ververst. Hij heeft namelijk altijd een pakje bij dat hij voor éénieder angstvallig gesloten houdt. Volgens mij is Jeroen gewoon ‘manisch clean’ en bij dat ziektebeeld hoort dus de constante gedachte van onreinheid. Dat krabben in zijn haar is dus niet meer of minder dan zijn technische controle op zuiverheid. Hij kijkt ook altijd naar zijn nagels nadat hij er zijn schedel mee heeft beroerd. Het kan niet anders dan dat hij ze nakijkt op achtergebleven partikels vuil. Jeroen kan ik dus best omschrijven als een propere jongen, met een vuil karakter. Steeds klaar om de ‘minderen van geest’ (nog één van zijn uitspraken) slachtoffer te laten worden van eigen dommigheid.

“Ik heb gevraagd of de mensen nog iets moeten drinken. sinds wanneer rekent gij daar uzelf bij?”

“Sandrake, let een beetje op uw woorden hé. Wij zijn hier vaste klanten en ik denk niet dat uw baas het zo leuk vindt dat je de klanten staat uit te schelden.”

“Ik denk ook niet dat mijn baas het zo leuk vindt dat zijn klanten niet op een correcte manier betalen.”

“Om correct af te rekenen heb je natuurlijk eerst en vooral een dienster nodig die kan rekenen.”

Sandra heeft alle moeite van de wereld om zich te bedwingen. De behoefte om haar plateau vol met glazen en restjes drank over Jeroens' hoofd te keilen is bijzonder groot. Haar nood aan deze job is echter groter dan dit verlangen. Zij heeft veertien honden thuis en die kosten geld. Het is allemaal begonnen toen ze 'pinkie', een kleine pinkster, hulpeloos langs de kant van de weg zag liggen. Waarschijnlijk de klassieker: in de steek gelaten door het baasje bij het vertrek op vakantie. Door over deze opvang in 't café te praten met klanten is van het één het ander gekomen en brengen mensen haar af en toe honden die ook zij toevallig langs de kant van de weg hebben gevonden, althans dat beweren ze toch. En Sandra is zo goedgegelovig, maar bovenal zo goedhartig dat ze nooit een seconde twijfelt om deze slachtoffers te adopteren. Daarom dat ze Jeroen ontziet van iets wat hem ertoe zou nopen een extra douchebeurt in zijn dagschema in te lassen. Ze zwijgt dus en noteert die blonde Leffe met tegenzin.

“Vijf, maar Marjanne is er toch niet?”

“Die komt wel terug”

“Maar ze drinkt toch geen leffe?”, hou ik vol.

Dat ze dat dan leert drinken. 't Wordt tijd dat ze zich een beetje begint aan te passen.”

“Aan te passen aan wat?”

“Aan mij.”

“Heb je er misschien al eens bij stilgestaan dat echte liefde veronderstelt dat beide partijen water in de wijn leren doen? En trouwens waarom mag ze verdorie niet drinken wat ze wil?”

“Dat is mijn manier om haar duidelijk te maken dat ik het niet pik dat ze zomaar ons gezelschap verlaat. Ze moet verdomme leren wat minder lichtgeraakt te zijn. Af en toe eens op je kop laten kakken houdt je met beide voetjes op de grond. Ze is de prinses van Wales niet, hé zeg!”

“Ik heb eerder de indruk dat ik nu aan tafel zit met een replica van de zonnekoning.”

“Och, ventje, jij moet nog veel leren. 't Zal allemaal beter als gij een eerste liefde achter de rug hebt en dus een paar keer op uw smoeltje zult terechtgekomen zijn.”

“Als eens aan gedacht dat ge op uw smoeltje kunt terechtkomen omdat ge op uw eigen vuiligheid uitschuift?”

“Zeg, mannen, wat is 't nu. Er zijn nog andere klanten die wachten, zenne?” Sandra was de hele tijd nerveus met haar blauwe bic tegen haar lippen aan het tikken. Wel 100 keer per minuut. Wat ze echter blijkbaar niet wist, is dat een typisch kenmerk van heel wat van dit soort schrijfstokken is dat ze na enige tijd beginnen lekken. De gebruiker wordt hierover meestal gealarmeerd op het moment dat hij of zij de eerste inktvlekken vertoont op de middenvinger,

wijsvinger of duim. Niet zo bij Sandra dus. Stefaan en Jeroen hebben het tijdens de discussie tussen Adriaan en mezelf zien gebeuren en hebben nagelaten Sandra te verwittigen. Bij elke tik van deze schrijfstok op haar mond, bleef er een donkerblauwe vlek achter. Nu blijft er van haar lippen niets meer over en kijken we allen, ik meer verbaasd dan geamuseerd, naar een blauw gevlekt gelaat. Net alsof ze op zo'n pensenkermis haar hoofd door een plaat heeft gestoken en een aantal bengels haar voor 5 frank (want dat was de kostprijs vroeger) steeds op dezelfde plaats met ballonnen vol blauwe verf hebben bekogeld.

“Jef heeft 200 % gelijk hé Sandra? Alhoewel sommige mensen echter niet eerst op hun eigen vuiligheid moeten uitschuiven alvorens een vies smoeltje te krijgen!”

Sandra begrijpt ook deze keer niet de reden waarom we met z'n allen na deze opmerking beginnen te gieren.

Nochtans moet ze reeds een vermoeden hebben dat opmerkingen gemaakt door Jeroen en die aan haar adres zijn gericht, meestal voor haar persoonlijk niet veel goeds voorspellen. We geven mekaar echter via onze ogen het teken Sandra niet over haar deerniswekkende staat in te seinen.

“Het blijven vijf leffe's, Sandra. Dat Jef maar op z'n hoofd gaat staan. En trouwens je mag je wel haasten want de andere klanten op het terras hebben reeds meermaals teken gedaan om bediend te worden.”

Nu ze zich omdraait, ziet de rest van het terras wat haar overkomen is en onmiddellijk zie je de mensen zich naar mekaar toe bewegen en achter hun handen ontwaren we stukken van wat hele brede grimassen moeten zijn.